

blevet yttret, er det ogsaa min Formening, at her er ikke Tale om at indføre Næringsstat som en bestaaende Skat, men den er kun taget med, fordi disse to Statter tilsammentagne skulle dække den Underbalance, som det saakaldte ordinære Fond vil faae.

Weinert: Ja, man vilde vistnok paa mig kunne anvende Ordspøget om Fuglen i sin Rede, dersom jeg vilde sige noget Ondt om Næringsstatcommissionen, og, skjøndt jeg troer, at denne i det Hele taget har været heldig i sine Bestræbelser for at gjøre Ret og Skjel og ansætte Enhver i Stat overensstemmende med de tilstedeværende Omstændigheder, saa maa jeg dog ikke nægte, at jeg har gjort den Erfaring, baade at Mange ikke ere fornøiede med Commissionens Ansættelser, uden at de have ladet det komme til Andragende om Forandring, og at der ogsaa kommer ikke saa ganske saa Andragender til Næringsstatcommissionen mellem Aar og Dag. Jeg siger: ikke saa ganske saa; thi jeg kan dog regne 2—300 Andragender om Aaret for ikke at være saa ganske saa. Vel sandt, — de fleste af dem angaae kun ubetydelige Gjenstande, og om saadanne bliver man let enig. Man bliver ogsaa let enig, naar det er Fattigdommens Krav, der gjøre sig gjældende. Næringsstatcommissionen og Magistraten have aldrig nægtet den Estergivelse, som har andraget paa Estergivelse paa Grund af Fattigdom. Men der er somme enkelte Tilfælde, hvor man meget imod sin Villie er nødt til at være meget paastaaelig, og det er netop saadanne Tilfælde, der gjøre Forholdet og Ansættelsen meget ubehagelig og kaster et Slags Skygge paa Næringsstatcommissionens Retfærdighedsfølelse. Døvrigt skal jeg være fuldkom-

men enig i, at af de Sager, som først have været til Næringsstatcommissionens og derefter til Magistratens Afgjørelse, er der meget saa, der ere gaaede længere, og jeg troer ikke, at der i Løbet af et Aar har været mere end tre Sager, som ere andragne for Indenrigsministeriet, og Næringsstatcommissionen har havt den Hyldestgjørelse, at Ministeriet har billiget den Ansættelse, som har gjort sig gjældende i Næringsstatcommissionen. Jeg anfører dette, for at man ikke skal troe, at det er saa ganske let et Hverv at fornøie alle Parter med Ansættelsen, skjøndt jeg, som sagt, ikke har Grund til at føre Anke over nogen særdeles Misforføielse, der er vlist.

Wessely: Jeg skal kun tilføie et Par Ord, navnlig med Hensyn til, at det synes, at de Yttringer, jeg før fremsatte om Næringsstaten, have kunnet foranledige til at antage, at jeg dermed har villet udtale nogen Mening om, hvorvidt den Maade, hvorpaa Næringsstatcommissionen udfører sit Hverv, giver Anledning til Klager, og hvorvidt Klagerne ere grundede eller ikke. Det er en Betragtning, som jeg aldeles ikke har taget Hensyn til. Jeg fremsatte kun mine Bemærkninger i almindelighed, idet jeg yttrede, at jeg ansaa den nærværende Næringsstat i sit Princip for urigtig, og jeg beklagede, — en Beklagelse, som jeg maa gjentage, — at det er aldeles ubekjendt, efter hvilke Regler denne Stat udsedes. Det er altsaa slet ikke med Hensyn til Commissionens Udøvelse af sit Hverv, at jeg udtalte mig, men det var med Hensyn til, at man ikke kjender de Regler, hvorefter der gaaes frem.